

MARIETTE
LINDSTEIN

EHDOTON
VALTA

LAHKO 1

ATENA

PROLOGI

Hän on maannut pimeässä pitkään, mitannut aikaa hengityksen avulla. Yksi sisäänhengitys kestää kolme sekuntia. Yksi uloshengitys toiset kolme. Sekunnit muuttuvat minuuteiksi. Pian on kulunut tunti. On aika.

Pimeys on käsin kosketeltavaa. Huoneessa ei näy varjoja, muotoja tai kelloradion numeroita. Olo on kevyt, aivan kuin hän liitelisi. Laskeminen pitää hereillä, hän on sitä paitsi aivan liian jännittynyt nukahtaakseen. Epäily jäytää takaraivossa. Epäonnistumisen pelko saa hermot vonkumaan kuin viulun epävireiset kielet. Ahdistuksen samea kalvo peittää ajatuksia. On parempi vain hengittää ajattelematta, maata paikoillaan odottamassa oikeaa hetkeä.

Jotain rapisee ikkunalasiin, ja ääni kasvaa itsepintaiseksi ropinaksi. Sataa, kaikista ennusteista huolimatta. Hän kiroaa sääpalvelun ja ajattelee, että märässä metsässä on vaikea juosta.

Sitten on aika. Hän pujahtaa peiton alta ja polvilleen lattialle. Kopeloi sängynalustaa. Löytää takkiin käärityn repun, jossa on kaikki mitä hän tarvitsee, eikä kuitenkaan juuri mitään. Sängyn alta löytyvät myös lenkkarit, sellaiset jotka voi vain vetää jalkaan, ei ole aikaa solmia nauhoja. Hiljaa hän pukee takin ja vetää kengät jalkaan. Hiipii muutamalla askelella lattian poikki. Lihakset ovat uneliaat ja raskaat.

Kun yhdestä sängystä kuuluu muminaa, hän jähmettyy. Joku kääntää kylkeä, sängynpohja narahtaa. Hän odottaa, kunnes huoneesta kuuluu taas vain tasaista hengitystä. Astuu viimeiset askelet. Tunnustelee, kunnes löytää ovenkahvan.

Ovenraosta virtaa kylmää ilmaa huoneeseen. Yövalaistus värjää käytävän valkoiset seinät kellertäviksi. Tuntuu kuin hän liukuisi käytävää. Hän avaa raskaan rautaoven, joka johtaa kellarin portaikkoon ja päävirtakytkimelle. Nyt on tosi kyseessä. Yrittänyttä ei laiteta. Hänellä on vain kymmenen, korkeintaan viisitoista minuuttia aikaa. Sitten he huomaavat hänen puuttuvan. Hän tuntee talon tavat aivan liian hyvin. Kun alkuhämminki laantuu, henkilökunta kootaan yhteen ja lasketaan. Sitten alkaa takaa-ajo.

Minä en pelkää. Minä en pelkää.

Hän toistaa sanoja mielessään kuin mantraa. Hengittää pari kertaa syvään. Hän voisi vielä muuttaa mielensä. Kääntyä. Ryömiä lämpöiseen sänkyyn. Hän ei varmasti pakene koskaan, jos ei tee sitä nyt, ja ajatus on niin kamala, että hän saa rohkeutensa takaisin.

Kun hän kääntää virtakytkimestä, kuuluu napsahdus ja särinää ja tulee niin pimeää, että häntä huimaa tyhjiydessä, mutta hän ottaa tukea seinästä, hapuilee tiensä hätäuloskäynnille ja avaa oven. Kylmä, kostea ilma iskee vastaan. Sade on kuin paksu verho kartanon pihalla, ja vettynyt ruoho kietoutuu ahnaasti hänen jalkoihinsa.

Kaikki on nyt sattuman varassa, ja hän juoksee niin, että nurmikko läitisee. Huonolla tuurilla joku näkee hänet kartanon ikkunasta. Mutta mitään ei tapahdu. Kuuluu vain sateen rummutus kattoa vasten, veden lorina ränneistä ja hänen jalkojensa töminä.

Puutarhatikkaat seisovat muuria vasten. Luojan kiitos.

Muurin yli on päästävä nopeasti, sillä varageneraattori käynnistyy pian, sitten piha kylpee valossa ja muurin huipulla olevasta piikkilangasta saa mojovan sähköiskun.

Hän kiipeää tikkaita, tunnustelee jalansijan sähköaidan naskalinterävien piikkien lomasta ja nousee liukkaalle muurille.

Tästä hetkestä hän on uneksinut. Tätä hetkeä hän on kaivannut ja pelännyt. Muurin toiselta puolelta ei ole paluuta. Hän riemuitsee, kunnes pelko saa hänet taas valtaansa.

Hän heittää ensin repun ja hyppää sitten kaikin voimin. Yli piikkilangan, pakoon vaaroista, pimeyteen. Jokin rusahtaa jallassa, kun hän osuu maahan. Hän painaa kohtaa kädellään, ja kipu vaimenee. Etsii katseellaan polun alkua. Löytää sen. Juoksee kuin hullu polkua pitkin. Ei huomaa kaikkia mutkia ja on vähällä päätyä pusikkoon, mutta pääsee aina takaisin polulle. Nyt hän juoksee adrenaliinin voimalla. Eteenpäin. Vain sillä on merkitystä.

Minä en pelkää. Minä en pelkää.

Hän yrittää erottaa maastonmuodot. Hyppää polun yli suikertavien juurien yli. Sydän hakkaa ja rintaa polttaa. Jossain takana kartanon hälytys laukeaa. Valonheittimien valokeilat pyyhkivät lehvästöä. Ensin kartanossa syntyy kaaos. Sitten häntä aletaan ajaa takaa.

Märät vaatteet painavat ja reppu pureutuu hartioihin. Lopulta puiden lomasta pilkottaa valoa. Hänen piilopaikkansa on lähellä. Niin kovin lähellä.

Hän hidastaa. Pysähtyy.

Yrittää nähdä polun pään. Metsästä kuuluu rasahdus.

Sydän pomppaa kurkkuun. Lihakset jännittyvät kauhusta. Puiden välistä ilmestyy mies, joka pysähtyy keskelle polkua. Hänellä ei ole mitään mahdollisuuksia, ei mitään pakopaikkaa. Aluskasvillisuus on tiheää ja maasto vaikeakulkuista polun kummallakin puolella.

Pettymys on valtava. Pallea kovettuu möykkyksi.

Mahdotonta. Ja siitä huolimatta kävi näin. Siitä huolimatta mies seisoo hänen edessään.

Jossain haukkuu koira. Hälytys huutaa.

Viimeisenä hänen mieleensä palaa ääni. Sanojen haalustunut muisto.

Et pääse täältä koskaan pois. Ihan vaan tiedoksi.
Verisuonet sykkivät ohimoilla.
Silmäluomien takana kipunoi.
Sitten huimauksen aalto hyökyy yli ja kaikki pimenee.

TÄSTÄ LAHKOSTA EI LÄHDETÄ

Sumuista, tuulenpieksemää saarta pitää hallussaan new age -liike. Sen karismaattinen johtaja Franz Oswald on kehittänyt ViaTerra-opin, jonka pitäisi tuoda sielulle rauha ja saattaa keho tasapainoon.

Liikkeen opetukset kiehtovat yhtä lailla julkkiksia ja vallanpitäjiä kuin juuri yliopistosta valmistunutta Sofia Baumania. ViaTerran vartioituilla tiluksilla Sofialle alkaa kuitenkin hitaasti valjeta, miten suuria uhrauksia kuuliaisuus vaatii.

Kesän päättyessä ja syyssumun ympäröidessä saaren Sofia ymmärtää joutuneensa mukaan lahkoon, jonka julki-set kasvot ovat toiset kuin mitkä hän saarella kohtaa. Mitä lähemmäs sisäpiiriä Sofia kulkeutuu, sitä enemmän hän katuu päätöstään. Pian lahkon alueen ympärille on nous-sut piikkilanka-aita, kännykät on kerätty pois ja tie takaisin normaaliin elämään on suljettu.

Kukaan ei nimittäin ole koskaan jättänyt ViaTerra.

ISBN 978-952-300-444-3

84.2 • www.atena.fi